

Praha – Doksy 2020, 38. dějství.

Hned od prvních kroků procesu povolování se jevílo, že letošní závod bude nejspíš trochu jiný. Nový ředitel Mišák s vervou zvládnul první kolo procesu, pustil se do druhého a pak se pomalu začal ztrácet v bludišti prolínajících se a na sobě závislých žádostí a vyjádření úřadů. Exředitel Vlk jej pomalu a názorně vedl ke správnému postupu. Proces sic nabral malé zpožděníčko, při správném tlaku na úředníky by se to ještě dalo dohonit. Leč nástup koronaviru naopak vše zmrazil. Najednou bylo zřejmé, že oficiální závod nebude. Jenže dokud někdo ze zakládajících nadšenců dýchá, **Doksy se jet musí!** Rozhodli jsme se znovu vrátit do pravěku, stejně jako před třemi lety. Tehdy jsme se ujistili, že to jde a vůbec to není na škodu a závod to nijak nedegraduje. Jen účast závodníků je nuceně omezená, žádné megalomanství, pěkná skupinka cyklistů, kteří si závodění vychutnají i v malém, hrábnou si až na dno a večer v Doksech pak prožijí onu specifickou atmosféru druhého dějství tohoto závodu. Počet startujících byl stanoven na dvacet. Tím pádem se nikde nezveřejňovalo, že se závod pojede. Přednost účasti měli samozřejmě členové pořádajícího klubu CKKV Praha. Po nenaplnění počtu startujících byli pozváni cyklisté, kteří se v minulosti mnohokrát zúčastnili, nebo měli nemalé zásluhy o pořádání závodu. Ke startu byl tedy pozván i Martin Videman, historicky největší dodavatel pořadatelů. Dále členové Vinohradských Šlapek a pár jejich přátel. Nakonec přece jen dva závodníci chyběli. Několik dnů před startem tvrdě havaroval Pavel Trachta na dráze v Třebešíně a proměnlivé počasí odradilo Pepu Vejvodu, jenž tak promarnil šanci zapsat se do historie závodu jako vítěz, jak o to vždycky stál.

Ve čtvrtek 28. května se tedy na start u Teplárny Třeboradice ve 14 hodin postavilo 18 cyklistů. Přesněji – Michal Kokta a Jiří Zejda startovali o hodinu dříve, půlhodinu po nich vyjeli Jirka Velíšek, Petr Chrupa, Martin Videman a ředitel Mišák Konůpka. O další půlhodinu později pak Zbyněk Ferenc, Vojta Roule, Aleš Procházka, Staňa Pesler, Pavel Liška, s nimi družina Vinohradských Šlapek- Karel Prager, Tomáš Vobecký, Miroslav Wittberger, Petr Jaroš. Robert Sýkora a Lukáš Kerpl se připojili v Mratíně, když dojížděli na kolech z Doks a až na start už to nestihli. O nějaký ten km dále se přidal Peter Michalák. Tak byli na trase všichni a oficiálně se začalo závodit za závorami u Všetat. A závodit v retro podmínkách - jak za starodávna, bez placení startovního, bez čísel na zádech, bez šipek na silnici, bez pořadatelů a dopravních značek na křižovatkách, bez vedení Policí a vodičích vozů, bez rozhodčích, co určí pořadí a změří časy. Každý si čas měřil sám a pak nahlásil na terase v Doksech, kde se dělalo konečné pořadí. Jediným doprovodným autem jel Vlk a vezl bagáž závodníků. Občas někde zastavil, aby shlédnul dění na trati, na Romanově změřil čas vítěze vrchařské prémie a v cíli přivítal a vyfotil ty nejlepší.

Vítězem, do historie závodu zapsaným, se stal **Tomáš Vobecký**, ten ve stoupání na Romanov (tam vyhrál i vrchařskou prémie) odjel svým dvěma kolegům z Vinohradských Šlapek jedoucích na čele závodu a náskok udržel až do cíle. Dvojice pronásledovatelů – M.Wittberger a L.Kerpl ho stále měla na dohled, ale nedostihla. Na dalších místech dojeli Kapr s Kolíkáčem, se ztrátou 9 minut. Až na 6. místě dojel první člen CKKV – Aleš Procházka se ztrátou dalších deseti minut. Ten je jezdcem do rovin (před nějakým časem držel rekord UAC v hodinovce), v kopcích ho Kapr s Kolíkáčem ztráceli, v Kokořínském údolí se přes ně tvrdě přehnal. Pak přišel Romanov a bylo hotovo. Další závodníci dojeli podle svých možností a sil. Horší časy byly způsobeny silným protivětrm po celé trase a občasnými místními přeháňkami. Velké uznání sklídl Jirka Zejda, který přes vleklé zdravotní problémy odstartoval a ačkoliv cyklisté, co jej předjížděli, tvrdili, že do cíle nejspíš nedojede, když se pro něj Vlk s Mišákem vydali autem, potkali ho už v Doksech u viaduktu. Jenže minisouboj kochačů (pozn. překladatele – závodníků, co se krásou trasy kochají co nejdéle) letos s Michalem

Koktou znovu prohrál. Velkou radost nám udělal Standa Pesler, který se na startu objevil po mnoha, mnoha letech.

Uvolnění omezení kvůli koronaviru přišlo v pravý čas. V kempu se dalo přenocovat, ve městě Vlk sehnal hospodu, kde se dalo v pohodě pojíst a dobře popít. Na terase v kempu se letos konalo pouze vyhlášení, kvůli pár lidem výčep neotevřeli, takže pivko bylo z vlastních zdrojů. Dá se říct a ohlasy večer v hospodě to potvrzovaly, že i letos byly Doksy zdařilé a měly tu svou správnou atmosféru. A závod to byl nízkorozpočtový – pouhé dvě stovky za auto na bagáž a pár korun za telefony do Doks.

VLK